

RIKSDAGENS SVAR 257/2009 rd

Regeringens proposition med förslag till lag om ändring av lagen om olycksfallsförsäkring

Ärende

Regeringen har till riksdagen överlämnat sin proposition med förslag till lag om ändring av lagen om olycksfallsförsäkring (RP 224/2009 rd).

Beredning i utskott

Social- och hälsovårdsutskottet har i ärendet lämnat sitt betänkande (ShUB 55/2009 rd).

Beslut

Riksdagen har antagit följande lag:

Lag

om ändring av lagen om olycksfallsförsäkring

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen av den 20 augusti 1948 om olycksfallsförsäkring (608/1948) 18 a och 18 b § samt 29 § 1 mom.,

sådana de lyder, 18 a § i lagarna 526/1981, 1642/1992 och 1314/2002, 18 b § i nämnda lag 1642/1992 och 29 § 1 mom. i lag 483/2001, samt
fogas till lagen nya 18 c—18 e § som följer:

18 a §

Menersättning betalas till en arbetstagare som har fått bestående allmänt men av skada eller sjukdom som beror på olycksfall i arbetet. Menersättning betalas inte för nedsatt arbetsförmåga till följd av olycksfall, för kostnader på grund av behov av vård eller hjälp eller för andra skador för vilka det särskilt föreskrivs om ersättning i denna lag eller i lagen om rehabilitering som ersätts enligt lagen om olycksfallsförsäkring (625/1991).

Med allmänt men avses nedsatt funktionsförmåga till följd av olycksfall (*funktionsnedsättning*). Funktionsförmågan jämförs med funktionsförmågan hos en frisk person i samma ålder. Härvid beaktas de begränsningar som skadan eller sjukdomen, med hänsyn till dess art

och svårighetsgrad, i regel medför i det dagliga livet. Vid bedömning av funktionsförmågan beaktas inte yrke, levnads- och bostadsförhållanden eller arbetstagarens andra individuella omständigheter. Vid bedömning av funktionsförmågan beaktas den förbättring av funktionsförmågan som nåtts med hjälp av en ledprotes, en protes eller något annat hjälpmedel. Ett men betraktas som bestående, när skadan eller sjukdomen enligt medicinsk sannolikhet inte längre kan botas. Denna bedömning får dock göras tidigast ett år efter olyckfallet.

För bedömning av omfattningen av ett allmänt men ska men orsakade av olika skador och sjukdomar ställas i relation till varandra genom att skadorna och sjukdomarna med hjälp av en invaliditetsklassificering delas in i 20 invalidi-

tetsklasser utifrån deras medicinska art och svårighetsgrad. Invaliditetsklasserna anges med beteckningar som så nära som möjligt beskriver en eller flera skador eller sjukdomar, med allmänare beteckningar som beskriver en funktionsnedsättning hos en extremitet, ett sinne eller en annan funktionell helhet eller genom en beskrivning av den allmänna funktionsnedsättning som orsakas av skadan eller sjukdomen. Om inte något annat föreskrivs särskilt i grunderna för invaliditetsklassen, ingår i invaliditetsklassen den smärta som vanligen är förknippad med skadan och sjukdomen enligt allmän medicinsk erfarenhet.

18 b §

Invaliditetsklassen bestäms genom att man i invaliditetsklassificeringen söker fram den beteckning och motsvarande invaliditetsklass som så exakt som möjligt beskriver en eller flera skador eller sjukdomar. Om en lämplig beteckning inte finns eller om den invaliditetsklass som gäller beteckningen till följd av skadans eller sjukdomens speciella art, omfattning eller svårighetsgrad inte motsvarar det men som uppstår, bestäms invaliditetsklassen på basis av en allmänare beteckning som beskriver funktionsnedsättningen hos en hel extremitet, ett sinne eller någon annan funktionell helhet. Invaliditetsklassen kan bestämmas på sistnämnda sätt också när flera skador eller sjukdomar hänför sig till samma extremitet, sinne eller funktionella helhet av annat slag.

Invaliditetsklassen höjs, om skadan eller sjukdomen på grund av ett särskilt smärttillstånd medför en större funktionsnedsättning än vad den med hänsyn till sin art normalt skulle medföra. På basis av ett medelsvårt smärttillstånd höjs invaliditetsklassen med minst en och högst två invaliditetsklasser. På basis av ett svårt smärttillstånd kan invaliditetsklassen höjas ännu mer än så. Invaliditetsklassen höjs inte om smärttillståndet, enligt den beteckning som tillämpas, beaktas som en sådan särskild faktor som inverkar på invaliditetsklassen.

Invaliditetsklassen höjs med beaktande av skadornas och sjukdomarnas art och svårighetsgrad, om den skada eller sjukdom som ska ersättas enligt denna lag hänför sig till ett organ eller en funktion som redan före olycksfallet var av exceptionell betydelse för arbetstagaren på grund av dennes tidigare skada eller sjukdom.

Invaliditetsklasserna för två eller flera skador eller sjukdomar ska för bestämmandet av det totala menet slås samman med hjälp av följande formel:

$$K = A + B \quad \text{—} \quad \frac{A \times B}{20}$$

I formeln står K för invaliditetsklassen för det totala menet och A för en större och B för en lägre eller en annan lika stor invaliditetsklass. Den gemensamma invaliditetsklassen för tre skador och sjukdomar räknas ut genom att i formeln för A på ovan nämnt sätt används den sammanslagna invaliditetsklassen för två skador eller sjukdomar och genom att för B används den lägsta eller den tredje lika stora invaliditetsklassen. Om skadorna eller sjukdomarna är flera än tre, upprepas räkneoperationen på motsvarande sätt genom att den lägsta invaliditetsklass som är följande i ordningen alltid används för B. När formeln används avrundas den siffra som anger invaliditetsklassen till närmaste hela tal.

Formeln i 4 mom. används inte vid sammanslagningen av invaliditetsklasser när det gäller samtidiga skador eller sjukdomar på pariga organ som ersätter varandra eller på syn- och hörselsinnet.

Om ett men inte kan bestämmas på det sätt som föreskrivs i denna paragraf, eller om en sålunda bestämd invaliditetsklass avviker väsentligt från det men som olycksfallet, bedömt på basis av den allmänna funktionsnedsättningen, har orsakat, bedöms invaliditetsklassen på basis av den allmänna funktionsnedsättningen.

Invaliditetsklassen för det totala menet som olycksfallet orsakat kan inte vara större än 20.

18 c §

Genom förordning av social- och hälsovårdsministeriet utfärdas i invaliditetsklassificeringen närmare bestämmelser om bedömningen av men av skador och sjukdomar samt om invaliditetsklasserna.

18 d §

Menersättningens storlek per år bestäms i enlighet med tabellen nedan på grundval av skadans invaliditetsklass utifrån den minimiårsarbetsförtjänst som föreskrivs i 28 § 6 mom.

Invaliditetsklass	Beloppet i procent av det belopp som anges i 28 § 6 mom.
1	1,15
2	2,27
3	3,36
4	4,42
5	5,45
6	6,45
7	7,42
8	8,36
9	9,27
10	10,15
11	13
12	16
13	19
14	22
15	25
16	32
17	39
18	46
19	53
20	60

18 e §

I fråga om skador eller sjukdomar som hör till invaliditetsklasserna 1—10 betalas menersättningen som ett engångsbelopp. För skador och sjukdomar som hör till invaliditetsklasserna 11—20 betalas menersättning enligt arbetstaga-

rens val antingen som fortlöpande ersättning eller som ett engångsbelopp.

I fråga om skador och sjukdomar för vilka det enligt medicinsk erfarenhet är kännetecknande att skadan eller sjukdomen snabbt förvärras och leder till döden, ska en engångsersättning som motsvarar invaliditetsklass 10 betalas. När invaliditetsklassen överstiger 10, betalas menersättningen som fortlöpande ersättning enligt den invaliditetsklass som enligt medicinsk erfarenhet kan förutses med beaktande av att skadan eller sjukdomen förvärras. Fortlöpande menersättning minskas inte med kapitalvärdet av menersättning som betalats som ett engångsbelopp.

Engångsersättningen räknas ut som ett kapital som motsvarar menersättningens kapitalvärde, med beaktande av arbetstagarens statistiskt beräknade återstående medellivslängd vid tidpunkten för olycksfallet. Grunden för beräkning av kapitalvärdet är en på grundval av offentlig statistik gjord prognos för den förväntade återstående medellivslängden för män respektive kvinnor i varje ålders- och födelseårsklass. Räntefot vid beräkningen av kapitalvärden är den uppskattade framtida riskfria räntan på lång sikt. Närmare bestämmelser om hur kapitalvärdet av engångsersättningen bestäms utfärdas för högst tre kalenderår i sänder genom förordning av social- och hälsovårdsministeriet.

Om invaliditetsklassen senare blir minst en klass högre på grund av att en skada eller sjukdom förvärras, har arbetstagaren rätt att få menersättning på nytt i enlighet med de förändrade förhållandena. Den menersättning som betalas minskas härvid med ett belopp som motsvarar det betalda kapitalvärdet, bortsett från det undantag som nämns i 2 mom.

En arbetstagare som senare önskar byta ut en fortlöpande menersättning mot en engångsersättning har rätt till detta, bortsett från det undantag som nämns i 2 mom. Engångsersättningen räknas ut som ett kapital som motsvarar menersättningens kapitalvärde, med beaktande av arbetstagarens statistiskt beräknade återstående medellivslängd vid den tidpunkt då den fortlöpande menersättningen byts ut mot en engångsersättning. Grunden för beräkning av kapitalvär-

det är en på grundval av offentlig statistik gjord prognos för den förväntade återstående medellivslängden för män respektive kvinnor i varje ålders- och födelseårsklass. Räntefot vid beräkningen av kapitalvärden är den i 3 mom. föreskrivna räntefoten ökad med en procentenhet. Närmare bestämmelser om hur kapitalvärdet bestäms utfärdas för högst tre kalenderår i sänder genom förordning av social- och hälsovårdsministeriet.

29 §

En i denna lag avsedd försäkring kan beviljas av ett försäkringsbolag som enligt försäkringsbolagslagen (521/2008) eller lagen om utländska försäkringsbolag (398/1995) har rätt att i Finland bedriva försäkring i den skadeförsäkringsklass 1 som avses i 2 § 1 mom. i lagen om försäkringsklasser (526/2008).

—————
Denna lag träder i kraft den 20 .

På olycksfall som inträffat före lagens ikraftträdande tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet.

—————
Helsingfors den 15 december 2009
—————